

[Erlendsson.]

gangen i sildebestanden, til trods for at den fisk, der går i møllerne, er arter, der ikke kan bruges til andet. Ikke, som nogle tror, et led i fødekæden for værdifuld konsumfisk, men konkurrent til konsumfisk om Nordsøens fødeemner. Det er ikke konsumsild, der går i danske fiskemøller. Det var det engang, men den tid er for længst forbi.

Danske fiskere siger, at der er andre nationers fiskere, der er mindre fine i kanten, både mod nord og øst. Specielt tror de ikke et hak på, at en stor østlig nation, der har sikret sig et alibi for sin tilstedeværelse i Nordsøen ved at tilmelde sig NEAFC, holder sig inden for den kvotagrænse, den har fået. De finder dens flåder af fiskeskibe ledsaget af store moderskibe overalt i Nordsøen. Når fangsterne fra disse skibe for det meste om natten suges over i de store skibe, bliver der sat kraftigt blødende projektorer mod danske fiskere, der kommer i nærheden af dem. Der er derfor ingen beviser for, hvad disse fremmede fiskere fanger, men der er stærke indicier. De er nemlig altid at finde, hvor silden er, og når de selv hævder i det første halve år af en 18 måneders periode kun at have opfisket 8.000 t sild, så ryster danske fiskere på hovedet og spørger sig selv, om 300.000 t kan gøre det.

Der er et punkt mere, hvor danske fiskere lægges for had. Det er med hensyn til, som det hedder, destruktion af fisk. Medens $\frac{2}{3}$ af verdens befolkning lever på sultegrænsen, siger man, overhælder danske fiskere god konsumfisk med rød maling. Ja, sådan siger man virkelig. For det første er der ikke tale om maling, der er tale om et ugiftigt farvestof, der ikke forringer fiskens ernæringsmæssige værdi som foder. For det andet drejer det sig om relativt meget små mængder fisk, som af en eller anden grund ikke har kunnet holde mindsteprisen, der er en prisstabiliserende foranstaltning inden for EF, som fiskeriministeren for nylig fortalte.

Man taler jo for øvrigt heller ikke om destruktion af korn, bare fordi ikke alt korn bages til brød, men noget af det går igennem husdyrene, før det kommer på bordet som føde for mennesker. Noget af kornet kunne måske endda blive til akvavit, som det hedder hos Hans Hartvig Seedorff Pedersen „Lad mig spire i en ager, nok så lille nok så mager, blot jeg genopstår engang som“

osv. Intet går til spilde i naturens store husholdning. Men jeg skal lade poesien ligge — der er stunder til spøg, og der er stunder til alvor — og vende tilbage til dagens alvor.

Jeg begyndte med at sige, at folkettinget ventede af ministeren at høre, hvad han ud fra sit partis forudsætninger ville gøre for at bevare det danske fiskerierhverv. Fiskerne har bedt om økonomiske støtteordninger, som uden tvivl er dem inderligt imod, men hvad andet kan man bede en socialdemokratisk regering om, selv om mange fiskere uden tvivl frygter, at det vil betyde punktum for fiskeriet som frit erhverv — det hørte jeg udtrykt så sent som i går — og at erhvervsfiskeriet vil komme ind i en gænge, hvor det bliver staten, der skal bestemme? For det er jo sådan, ræsonnerer fiskerne, at den, der sidder på penge-kassen, træffer afgørelserne.

Der er næppe heller tvivl om, at hvis fiskeriministeren havde magt som agt, så ville han have handlet, som en socialdemokratisk regering altid gør, når en erhvervsgren er bragt på knæene, nemlig tilbyde den skatteydermidler. Men den vej er ikke længere farbar. Det sås tydeligt ved den skinstøtte, man for ikke så længe siden tilbød, med 50 pct. statsgaranterede lån mod tabskaution. Det er ingen hjælp, højst en hjælp til at trække pinen ud og til at øge en bestående konkurrenceforvridning inden for erhvervet. Når lånet forfalder, skal låntageren faktisk været gået konkurs forinden, for at banken kan få sine 50 pct. af det lånte tilbagebetalt. Den lov vil blive meget lidt brugt.

Men hvad kunne fiskeriministeren ellers gøre? Han kunne først og fremmest gøre sig klart, at når der føres forhandlinger om forhold, der direkte griber ind i danske fiskeres indtjeningsmuligheder, så drejer det sig om kold forretning, det drejer sig om kroner og øre, det drejer sig om familiers eksistens, det drejer sig om beskæftigelsen i fiskeindustrien, på skibsværfterne, hos vobindere og netfabrikanter, i den elektroniske industri og mange andre servicefag. Fiskerierhvervet er et nationaløkonomisk bærende erhverv, et erhverv, hvis eksportværdi i 1974, som fiskeriministeren nævnte, lå på næsten 2,7 mia kr. Det er lige så meget som 20 pct. af værdien af den danske landbrugs-eksport. Sådanne forhandlinger er hver gang